

Äsken och en ryttare på en häst,
som tappat en sko.

Det var en gång, då äsken kördes,
och det regnade. En flicka, som var ute i oväd-
ret, tog upp kjolen över huvudet och skyddade
sig så. Men det var nägot som tyngde i kjolen,
och hon släppte ner den. Då rullade det ett
mycket på vägen, och äsken slog ner på mycket.
Den mötte hon en ryttare på en fin häst med
guldrästskenor. Och hästen hade tappat en sko.
Och ryttaren sa till flickan: "Om du går till till,
så hittar du en hästsko av guld; den får du, för
att du släppte ner mycket, så att äsken kunde
slå ner i det. Och hon hittade hästskon och

2.

tog den med sig hem. Men vilken den rgt-
faren var, kan en inte veta.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3159

Blekinge
Lister's bok
Björkstätt
1931

3.
p. 8. K. J. J. J.

Maran. - född 1846 - i Småland

Maran. - född 1846 - i Småland

1.

Från minnet bli förskapta till
maran vissa tider.

Det är en by, som heter Karamä-
la, och där var två flickor, som färd på ett ståt-
te. Maran där var morsa. Hon kunde inte veta,
var hon blev av, och hon kände, när hon skub-
be av, och hon så till pigorna, att de kunde vara
glada, som fick vara hemma. "Det får väl vi
und?" sa de. Men då öppnades spejället, och
hon for ut genom jippan, och kläderna blev
liggande i spisen. På morgonen var hon i
sin räng igen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3159

4.

2.

På ett ställe var det en ung
karl, och han låg i sin säng. Då såg han ett
fruntimmer vid dörren, och han tydde inte
andas. Men sen tydde han öpp, och då såg han,
att det var ett häst vid låsen, och där hade hon
kommit in. Han stoppade till hälet, och på
morgnen låg ett vackert fruntimmer i sän-
gen hos honom. Han pratade med henne, och
sen behöll han henne. Efter en lång tid frågade
han henne, var hon kom ifrån, men det kunde
hon inte säga. Då tog han ut pluggen ur dörren,
och då for hon ut och kom aldrig igen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3159

126.
Kyrkbokhalt

5.
Uppföt Elin Jepssoon 1931
Fööt Elin Häggberg

Varulven.

ett ungt par var ute och råfsade, och näst som det var förvann han, och hon kunde inte se, var han var. Men då kom där en liten hund, som rev och slet i hennes gröna kjortel, och hon väjde sig med råfsan. Om en stund kom mannen tillbaka, och han hade gröna prädar i munnen. Då förstod hon, att han hade varit förvandlad till varulv, för hundens det var en varulv.

Det var som en sjukdom, som man inte kunde hjälpa. Men kunde någon se dem in i ansiktet och säga: "Du är varulv!" eller: "Du är mara!" så blev de bra. Man fick bli varulvar.

Kl.
Litters b.
Kyrskrift
1931

Uppf. Elis^{b.} Jepsen
f. 1840.
f. 1840.

Ha. Bengtson.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3159

Ha. Bengtson var från Hårlunda, och
hon gifvade i Faraböl. En vacker flicka var det.
Och en rik karl på 50 år blev kär i henne och
köpte en gård och gifte sig med henne. Efter
en tid blev hon kär i en båtsman, som hette
Bolsman. Han var väl en 30 år. De hjälptes åt och
skulle ta livet av gubben. Han var glad vid
brännvin, och hon gav honom gift i brännvinet,
och han dog. Och det blev stor fin begravning ef-
ter honom. - Så hade hon två små flickor med
honom. Den äldsta var 4 år, och den andra låg i
vagnen. De var kärleksfulla och gick ihjäl. Så var det
skräddare, som sydde kläder. Barnet i vagnen

blev sjuk och började spy, och en stor lund gick fram och stötkade upp speget, och sen gick han till dörren och slog i jorden och dog. Sen dog barnet också. Skräddarna anmälde det, och då undersökte doktorn barnet, och det hade 'fluckrut' i sig. Då tog de den andra lilla dären. Fram, och doktorn sa, att hon skulle bara ha mjölk. Det spydde hon upp, och sen blev hon bra, men hon hade alltså varit underliga händer. Hon hette Bengta, och blev sedan gift med Håkan-Källe i Källebo. De blev utpåkiga sen, och Bengta dog i vinter. Håkan hade lovt upp pengarna Bengta hade blivit uppfostrad hos Lars Olssons föräldrar.

Ha-Bengtans blev häktad och båtman. Sen också. Frist satt de i Karlshamn, och sen blev de halshuggna på Vikaljungan. Hon bekände.

man friade honom. Och han bekände aldrig,
 men de halshög honom också, för de trodde,
 att han hade fört hem giftet från Karlskrona.
 Men hon hade en bror, Jon, som var berättare,
 och han hade skaffat giftet. Det bekände
 han för några år sedan, då han dog, så
 båtsmannen var oskyldig till det, men han
 hade nog pratat med Bengta. Lars Olssons
 far var då ute på Vikarjungan, och när de
 ledde fram dem till döden, så såg Bengta
 honom och bad att få tala med honom. Då
 fick han gå fram, och hon bad, att han skulle
 fostra upp hennes flicka. "Bekymra dig inte
 om flickan", sa han, "hon skall nog bli upp-
 fostrad. Bekymra dig i stället om din själ!"
 Och hon var så ödmjuk, så hon tog av silkes-
 schalen, som hade på huvudet och lade den

bedröid sig, och sen lade hon ner huvudet.
Sedan tog de huvudet och slypte in i behållan
och kuckade ner det i graven. Men Polman
vinkade i sin rad. Och de högg först två slag,
men då reste han på huvudet och såg på
dem. För det tredje hugget föll huvudet.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3159

Tjuvarna Lilja och Timmerman och Nils-Käll.

3159

Lilja och Jöres Timmerman hade kommit ut från fängelset i Malmö. En natt kom de till Brännarebygdens. Där låg en pojkes sjö i en kammare, och där skulle de in och skjåla, och de slog ut fönstret. De ville ha pengar och hotade att skära huvudet av honom. De fann en bibel, och i den letade de, men när de inte fann någonting i den, så kastade de den under bordet. I den bibeln fann det 1030 kr, men de tyckte den inte. — Sen gick de till Källboda. Där var en som hette Nils-Käll. Han var skobonde och tjuvaggömmare. Och de stal om nåtarna, och sen hussade han

den om dagarna, och allt vad de hade skuldt
hade han i förvar. Till slut blev de upptäckta
det samlades mycket folk, och de tog hästar
och hundar med sig, och sen tog de dem i
en lada. Sen var det sammankomning i Källboda,
och där hörde de så förskräckligt mycket sa-
ker, som blivit borta.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3159